

používáno, doznává však, že slibu předepsaného §em 2 zák. č. 64 Sb. z r. 1918 vůbec nesložil. Zdůrazňuje-li st-l ve svém ústním přednesení, že k složení slibu nebyl nikdy vyzván, sluší poukázati k tomu, že okolnost tu neuvedl ani v řízení administrativním ani ve stížnosti a jest tudíž toto tvrzení nepřipustnou novotou dle §§ 5, 6 a 18 zák. o ss. Není proto pochyby, že st-l neocítl se vůbec v prozatímním poměru služebním k čsl. republice dle cit. zák. Ale pak také nesplnil ani předpokladu, na jehož existenci váže zákon vznik nároku na dání do výslužby, ať již dle předpisů býv. státu uh. či dle služ. pragmatiky.

St-l se domnívá, že požadavku § 2 zák. č. 64 Sb. z r. 1918 vyhověl tím, že složil přísahu, ovšem teprve roku 1922, dle zák. z 2. prosince 1919 č. 13 Sb. z r. 1920, když k tomu byl vyzván advokátní komorou. Tento názor jest ovšem mylný. St-l tu přehlíží, že účel obou zákonů zde rozhodných jest zcela rozdílný. V prvním případě jde o získání postavení úředního, v druhém o povolení k výkonu advokacie. Složil-li tudíž st-l přísahu posléze zmíněnou, nevykonal tím slib za předpokladů zák. č. 64 z r. 1918 t. j., aby na svém služebním místě byl ponechán, a ve své funkci jako býv. uh. zaměstnanec, nýbrž jako uchazeč o postavení advokátské, jemuž se později věnoval.

Za tohoto stavu věci nelze shledati, že by odporovalo zákonu skutkové zjištění, které položil žal. úřad za základ svého rozhodnutí, že totiž st-l nebyl k státu čsl. nikdy v poměru zaměstnaneckém.

Stížnost jest proto bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 3170.

Státní zaměstnanci: Výrok správního úřadu, kterým byla zamítnuta žádost propuštěného oficianta za vrácení zapravených pensijních příspěvků, nepodléhá podle § 3 a) zák. o ss kognici nss-u.

(Nález ze dne 25. ledna 1924 č. 789).

Prejudikatura: Boh. 2897 adm.

Věc: Petr K. v P. proti ministerstvu vnitra o vrácení pensijních příspěvků.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

Důvody: Rozsudkem krajského soudu v Olomouci z 15. dubna 1919 byl st-l, oficiant okr. hejtmanství v P., uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 lit. a) a odsouzen dle § 202 tr. z. do žaláře na 2 měsíce.

Usnesením téhož soudu z 3. června 1919 byl mu dle nařízení Národního výboru čsl. z 5. listopadu 1918 č. 28 Šb. prominut tento trest, jakož i následky odsouzení.

Postupem instancí vyslovilo min. vnitra výnosem ze 16. ledna 1920 resp. z 18. října 1920, že st-l se považuje dle ustanovení § 30, odst. 1 nař. z 21. ledna 1914 č. 21 ř. z., poněvadž byl trestním soudem odsouzen pro zločin, za propuštěna ode dne platnosti rozsudku.

Stížnost, do těchto rozhodnutí podaná, byla nss-em, usnesením z 20. ledna 1921 č. j. 735 bez dalšího odmítnuta z důvodů §§ 21, 14, 18 a 20 zák. o ss.

Podáním z 9. června 1921 obrátil se st-l na presidium zsp-é v Brně se žádostí, aby se zřetelem k tomu, že v krátké době má být provedena likvidace s německým Rakouskem, bylo nařízeno, aby pensijní příspěvky, které zaplatil jako kancelářský pomocník a oficiant za dobu od 21. září 1901 do 1. května 1916 do pensijního fondu, byly v jeho prospěch zajištěny.

Výnosem zsp-é z 10. dubna 1921 resp. z 22. dubna 1922 bylo st-li sděleno, že žádosti této nelze vyhověti, poněvadž dle § 50, odst. 1. min. nař. z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z. nemá nároku na vrácení těchto příspěvků.

V odvolání opřel st-l svůj nárok o § 50, odst. 1 nař. č. 21/14 uváděje, že jeho služební poměr byl rozvázán výpovědí (§ 31 lit. a) cit. nař.), a v konečné prosbě žádal o uznání svého nároku na zaplacené pensijní příspěvky, na poslední služební místo, na zadrželý plat a na výhody dle zák. z 18. února 1919 č. 89 Sb.

Výnosem z 25. ledna 1922 zamítlo min. vnitra toto odvolání z důvodů uvedených 1. stolicí s poukazem k tomu, že služební poměr st-lův byl zrušen dle § 30 nař. č. 21/14, poněvadž byl pravoplatně odsouzen pro zločin. — — —

Nss již v nál. Boh. 2897 adm. vyslovil a podrobně odůvodnil názor, na němž trvá i v daném případě, že služební poměr kancelářských oficiantů, založený na cit. nařízení jest se zřetelem na předpis 3. odst. § 6 tohoto nař. považovati za soukromoprávní poměr námezdní, o kterém vzhledem k ustanovení § 105 ústavní listiny nepřísluší nss-u dle § 3 lit a) zák. o ss rozhodovati, leda že by šlo o opatření nebo rozhodnutí správních úřadů, kterým kancelářskému oficiantu jest znemožněno, aby pokračoval dle § 105 úst. listiny.

Že by šlo o případ posléze zmíněný, stížnost netvrdí a také toho nss neshledal.

Je proto stížnost nepřipustná a bylo ji odmítnouti.

Č. 3171.

Školství: I. * Přípravné kursy k právnickým zkouškám státním a rigorosům jest posuzovati podle cis. nař. z 27. června 1850 č. 309 ř. z. — II. Jaký jest rozdíl mezi soukromým (domácím) vyučováním a soukromou školou?

(Nález ze dne 26. ledna 1924 č. 21.769/23).

V ě c: Dr. Jan Sch. v Praze (adv. Dr. Václ. Bouček z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (min. místotaj. Dr. Em. Kobosil) o zákaz soukromé školy pro přípravu kandidátů k právnickým zkouškám a rigorosům.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l opověděl 27. července 1919 u magistrátu hl. m. Prahy živnost pod názvem »Rychlé přípravy Dra Jana Sch. ke všem právnickým státním zkouškám a rigorosům Praha . . . . .«